

Sygn. akt I C 495/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

Protokolant: staż. Aleksandra Sikora

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2021 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda J. D.:

a. kwotę 7000 (siedem tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty,

b. kwotę 3380 (trzy tysiące trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od powoda J. D. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 896 (osiemset dziewięćdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

a. od powoda J. D. – z roszczenia zasądzonego na jego rzecz - kwotę 724,10 zł (siedemset dwadzieścia cztery złote i dziesięć groszy),

b. od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 592,44 zł (pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote i czterdzieści cztery grosze)

na pokrycie kosztów postępowania tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 495/17

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 18 lipca 2017 roku J. D. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 23 000 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 marca 2017 roku do dnia zapłaty, w tym:

- 7000 złotych tytułem dopłaty zadośćuczynienia,

- 16 000 złotych tytułem utraconych dochodów za okres od 6 lipca 2016 roku do 1 kwietnia 2017 roku (8 miesięcy) oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu Powód wskazał, że na skutek wypadku z 27 marca 2015 roku doznał naderwania wiązań łątkowo – torebkowych, przyśrodkowych oraz naderwania przyczepu ścięgna mięśnia podkolanowego z obecnością krwiaka, skośnego pęknięcia rogu tylnego i części bocznej łątki, zmian zwyrodnieniowych II stopnia rogu tylnego łątki, drobnej torbieli B., nadbudowy kostnej na powierzchni stawowej kłykcia bocznego kości udowej, nierównego zarysu i nadbudowy kostnej na przednio- boczny zarys kłykcia bocznego kości udowej spowodowanej zmianą pourazową oraz niewielkiego pęknięcia ciała H. z nieznacznie zwiększoną ilością płynu w jamie stawowej. W okresie od 6 lipca 2016 roku do 31 marca 2017 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim w konsekwencji czego nie uzyskał premii oraz wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w kwocie średnio 1500 zł miesięcznie.

(pozew k. 2-7)

(...) SA w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady, wskazując że w trakcie kolizji nie mogło dojść do wygenerowania sił bezwładnościowych zdolnych do istotnego przemieszczenia uszkodzonego jako kierującego pojazdem zapiętego w pasy bezpieczeństwa. W konsekwencji nie mogło dojść wówczas do uszkodzenia ciała uszkodzonego. Samo uczestnictwo w zdarzeniu nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania, że należy jest zadośćuczynienie, jeżeli nie wystąpił rozstrój zdrowia. **(odpowiedź na pozew k.98-100)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

27 marca 2015 roku w Ł. przy ul. (...), na wysokości posesji nr (...), doszło do zderzenia pojazdów. Powód jechał w grupie czterech osób z Ł. do W.. Przy wjeździe na autostradę był korek, dlatego Powód zatrzymał swój samochód. Kierująca samochodem osobowym marki F. (...) nie dostosowała się do warunków, w jakich odbywał się ruch i uderzyła w tył samochodu osobowego marki S. (...) o nr rej. (...). Uderzenie w tył pojazdu S. skutkowało z kolei najechaniem na poprzedzający go samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...).

(zeznania Powoda k. 178v i 180 [znacznik czasowy 00:06:06-00:16:31] oraz 384 i 386 [znacznik czasowy 00:03:50-00:19:23],

fotografie samochodu k. 116-122, 202-204,

oświadczenie dot. zdarzenia drogowego k. 123-124)

Uderzenie w samochód Powoda było silne. Doszło do złamania tylnej kanapy w samochodzie, a osoba siedząca za kierowcą wpadła na jego fotel, przepychając go i uderzając w boczną szybę. Siła uderzenia pchnęła Powoda do przodu, na kierownicę. W chwili zdarzenia Powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Mimo to uderzył kolanem w deskę rozdzielczą pojazdu.

Samochód nie nadawał się do dalszej jazdy, z miejsca zdarzenia został przewieziony na lawecie.

Samochód marki F. (...) także był mocno uszkodzony, zagrażał bezpieczeństwu w ruchu drogowym, dlatego Policja zatrzymała jego dowód rejestracyjny.

(oświadczenie powoda k. 86,

zeznania Powoda k. 178v i 180 [znacznik czasowy 00:06:06-00:16:31] oraz 384 i 386 [znacznik czasowy 00:03:50-00:19:23],

pokwitowanie k. 128)

Bezpośrednio po zdarzeniu Powód nie odczuwał dolegliwości z uwagi na towarzyszące mu w związku z wypadkiem emocje. Na miejsce zdarzenia była wzywana karetka pogotowia, ale nie skorzystał z pomocy medycznej i wrócił do domu. Wskutek narastającego bólu w obrębie kręgosłupa szyjnego, klatki piersiowej oraz prawego stawu kolanowego, po czterech dniach od zdarzenia, Powód zgłosił się na konsultację do (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł.. Po przeprowadzeniu badań CT głowy i kręgosłupa szyjnego, RTG klatki piersiowej, kolana i kręgosłupa oraz USG jamy brzusznej, nie stwierdzono podstaw do pilnej hospitalizacji. Po stwierdzeniu wewnętrznego uszkodzenia stawu kolanowego (M23) zalecono doraźne stosowanie leków przeciwbólowych oraz kontrolę w poradni ortopedycznej za 7 dni. ***(karta informacyjna k.15-16)***

15 kwietnia 2015 roku Powód zgłosił się do poradni ortopedycznej, skarżąc się na ból prawego kolana. W obrazie RTG odnotowano asymetryczne zwężenia szpary stawowej, zalecając stosowanie leku structum. Kolejne wizyty u specjalisty przyniosły rozpoznanie zwyrodnienia stawu kolanowego, uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej, naderwania więzadła pobocznego bocznego, naderwania więzadeł łąkotkowo – torebkowych przyśrodkowych, naderwania przyczepu mięśnia podkolanowego z obecnością krwiaka, zmian zwyrodnieniowych łąkotki bocznej, nadbudowy kostnej na kłykciu bocznym piszczeli, chondromalacji i zmian zwyrodnieniowych rzepki oraz niewielkiego pęknięcia ciała H.. 2 listopada 2015 roku skierowano Powoda na artroskopię. ***(dokumentacja medyczna k. 17-18, 19-40)***

W okresie od 6 do 9 lipca 2016 roku Powód przebywał w Szpitalu im. (...) w celu wykonania zabiegu artroskopii prawego stawu kolanowego. Stwierdzono wówczas zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu kolanowego, przebyte uszkodzenie (...) (i kompleksu bocznego) oraz uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej typu rączki od wiadra ze zwichnięciem do wcięcia międzykłykciowego. Odprowadzono zwichnięty fragment łąkotki i doszyto go do brzegu przytorebkowego, a shaverem usunięto zrosty stawu. Podczas wypisu zalecono kontrolę w poradni ortopedycznej za 2 tygodnie w celu usunięcia szwów, chodzenie w stabilizatorze udowo- podudziowym oraz wiskosuplementację dostawową do 4 tygodni po zabiegu.

(karta informacyjna k. 26-27)

Podczas wizyty u ortopedy stwierdzono bezbolesność zgięcia do 130* oraz wyprost pełny bez przeprostu. Skierowano Powoda na zabiegi kinezyterapii oraz fizykoterapii.

(konsultacja ortopedy k. 41, skierowania z kartami zabiegów k. 42-46)

27 stycznia 2017 roku Powód przeszedł zabieg podania (...) (osocza bogatopłytkowego) do kolana prawego z uwagi na pourazowe zmiany zwyrodnieniowe. Powód w stanie ogólnym i miejscowym dobrym został wypisany do domu, pouczony o konieczności dalszego leczenia w poradni ortopedycznej.

(karta informacyjna k.28)

W realiach zdarzeń drogowych, w których dochodzi do najechania pojazdu na pojazd stojący, może dojść do obrażeń ciała polegających np. na urazach górnej części kręgosłupa osób znajdujących się w części pasażerskiej. Biorąc pod uwagę, że uszkodzenia samochodu S. skupione były w prawej tylnej części nadwozia, a następnie przemieszczając się do przodu uderzył w stojący przed nim samochód możliwym jest, że uderzenie innego pojazdu w tę część nadwozia skutkowało gwałtownym ruchem głowy kierującego pojazdem, a następnie przemieszczeniem się jego ciała do przodu i uderzeniem kolanami w deskę rozdzielczą pojazdu.

Biorąc pod uwagę przebieg wypadku, wymiary samochodu i zakres uszkodzeń pojazdu, możliwe jest takie przemieszczenie kończyn dolnych, żeby doszło do uderzenia kolanami w deskę rozdzielczą mimo zapięcia przez Powoda pasów bezpieczeństwa. Taka możliwość wystąpiła w drugiej fazie wypadku, kiedy to z jednej strony doszło do odbicia się ciała od oparcia fotela, a z drugiej wskutek uderzenia o poprzedzający pojazd generowane były

siły bezwładności przesuujące ciało kierowcy do przodu. Nie jest możliwe ustalenie siły uderzenia przez Powoda kolanami w deskę rozdzielczą.

(opinia biegłego ds. rekonstrukcji k. 210-231, opinia uzupełniająca k.245-246; opinia biegłego ds. medycyny sądowej k. 364-367)

W wyniku wypadku z 27 marca 2015 roku Powód doznał urazów powierzchniowych kręgosłupa szyjnego i klatki piersiowej oraz urazu prawego stawu kolanowego. Uraz kolana dotyczył uprzednio uszkodzonego - na skutek upadku z drzewa w dzieciństwie - stawu z cechami pourazowej choroby zwyrodnieniowej. Uszkodzenia stawu kolanowego doprowadziły do powstania u Powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 4% w oparciu o punkt 156 tabeli z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Wysokość uszczerbku wynika z faktu, iż przed datą zdarzenia miało miejsce uszkodzenie stawu niezwiązane z wypadkiem uzasadniające pomniejszenie uszczerbku o 1%.

Za wystąpieniem w dacie zdarzenia szkodzącego dodatkowego urazu, niezależnie od występujących u Powoda zmian zwyrodnieniowych i nałożenia się skutków wypadku na obecną wówczas patologię kolana, przemawiają szczegóły opisu badania (...) takie jak wystąpienie krwiaka w okolicy naderwanego przyczepu ścięgna mięśnia podkolanowego, objawów naderwania więzadła poboczne boczne i więzadeł torebkowo – łąkotkowych przyśrodkowych, który to objaw koresponduje z opisem obrazu artroskopowego. Tego rodzaju objawy nie mogły być akceptowane przez Powoda od czasu wypadku w dzieciństwie i w razie ich wystąpienia na skutek wcześniejszego urazu stałyby się przyczyną wcześniejszej interwencji operacyjnej.

Towarzyszące Powodowi cierpienia fizyczne w okresie 3 tygodni od zdarzenia utrzymywały się na znacznym poziomie. Po tym okresie, aż do momentu przeprowadzenia artroskopii, utrzymały się wyłącznie przewlekłe dolegliwości związane z wewnętrznymi uszkodzeniami stawu kolanowego. Po przeprowadzeniu zabiegu oraz leczenia uzupełniającego i rehabilitacji dolegliwości zmniejszyły się w ten sposób, iż występują w razie przeciążenia prawej kończyny dolnej. Dolegliwości będą narastać wraz z narastaniem zmian zwyrodnieniowych w stawie kolanowym.

Leczenie farmakologiczne Powoda sprowadzało się do postępowania przeciwzkrzepowego oraz okresowego stosowania leku przeciwbólowego Z.. Koszty związane z ich zakupem zamykały się w kwocie około 100 zł. Obecnie Powód nie wymaga farmakoterapii.

Najkorzystniejszą formą rehabilitacji dla Powoda, mając na uwadze zmniejszenie obwodu uda o 3 cm, jest wzmacnianie siły mięśnia czworogłowego uda prawej kończyny dolnej. Powód winien we własnym zakresie wykonywać samodzielnie w domu ćwiczenia wzmacniające mięsień czworogłowy zgodnie z instruktażem prowadzącego lekarza ortopedy oraz ćwiczyć na rowerze stacjonarnym, którego koszt kształtuje się na poziomie 500 – 700 zł.

W okresie 1 miesiąca po zabiegu artroskopii Powód wymagał pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego w wymiarze 2 godzin dziennie. Po tym czasie powyższa potrzeba nie występuje. Uszkodzenie kolana utrudniło Powodowi wykonywanie pracy związanej z dźwiganiem i przenoszeniem ciężarów.

(opinia biegłego ortopedy k.150-154, opinia uzupełniająca k.167)

Powód w miarę możliwości finansowych korzysta z pomocy trenera personalnego. We własnym zakresie wykonuje zalecone ćwiczenia oraz trenuje na rowerze stacjonarnym. Korzystał z dwutygodniowego turnusu rehabilitacyjnego dostępnego w ramach pakietu oferowanego w miejscu zatrudnienia.

Mimo leczenia i rehabilitacji, Powód nadal uskarża się na okresowe bóle i zmęczenie nogi. Nie może biegać, zrezygnował również z innych aktywności sportowych. Obecnie ma prawą nogę szczuplejszą niż lewa.

(zeznania Powoda k. 178v-179 i 180 [znacznik czasowy 00:06:06-00:34:16] oraz 384 i 386 [znacznik czasowy 00:03:50-00:25:14])

Powód przez okres 8 miesięcy przebywał na zwolnieniu lekarskim, a następnie korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego. 30 stycznia 2015 roku Powód zawarł aneks do umowy o pracę z 12 czerwca 2001 roku, zgodnie z którym jego wynagrodzenie zasadnicze na stanowisku specjalisty ds. kontroli jakości od 1 stycznia 2015 roku wzrosło do 2700 zł brutto.

Obowiązki Powoda mogą być wykonywane stacjonarnie oraz w ramach delegacji, za które otrzymuje wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Podczas delegacji Powód wykonywał pomiary transformatorów na rozdzielniach i obiektach elektroenergetycznych na terenie całej Polski. Praca w delegacjach była rozdzielana równomiernie pomiędzy pracowników zgłaszających gotowość jej wykonywania. Na skutek pogorszenia stanu zdrowia uniemożliwiającego długotrwałe prowadzenie samochodu, Powód wyjeżdża w delegacje w ograniczonym zakresie.

(zeznania Powoda k. 178v-179 i 180 [znacznik czasowy 00:06:06-00:34:16] oraz 384 i 386 [znacznik czasowy 00:03:50-00:25:14])

J. D. jest zatrudniony (i był zatrudniony w dacie wypadku z dnia 27 marca 2015 r.) w (...) SA na stanowisku specjalisty ds. kontroli jakości, w pełnym wymiarze czasu pracy, w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony. Powód otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i premię miesięczną. W okresie od grudnia 2015 roku do czerwca 2016 roku Powód otrzymał tytułem wynagrodzenia za pracę:

- za grudzień 2015 r. – 7204, 72 zł brutto (netto 4764,09 zł),
- za styczeń 2016 r. – 5127,76 zł brutto (netto 3317,18 zł),
- za luty 2016 r. – 5277,46 zł brutto (netto 3421,74 zł),
- za marzec 2016 r. – 4927,52 zł brutto (netto 3114,94 zł),
- za kwiecień 2016 r. – 5145,46 zł brutto (netto 3288,68 zł),
- za maj 2016 r. – 5742,24 zł brutto (netto 4511,29 zł),
- za czerwiec 2016 r. – 9792,68 zł brutto (netto 7 021,05 zł).

W czerwcu 2016 roku Powód otrzymał wynagrodzenie za pracę oraz nagrodę jubileuszową w kwocie 4320 złotych brutto (wyplacone 10.07.2016 r.).

W drugiej połowie 2016 roku Powodowi wypłacono:

- za lipiec 2016 r. – 5458 zł brutto (netto 3827,60 zł),
- za sierpień 2016 r. – wynagrodzenie 1025,70 zł brutto i 2997,12 zł brutto tytułem zasiłku chorobowego (łącznie 2934,28 zł netto),
- za wrzesień 2016 r. – zasiłek chorobowy 3746,40 zł brutto (netto 2917,08 zł),
- za październik 2016 r. - zasiłek chorobowy 3871,28 zł brutto (netto 3013,58 zł),
- za listopad 2016 r. - zasiłek chorobowy 3746,40 zł brutto (netto 2848,70 zł),
- za grudzień 2016 r. – premię w kwocie 190,17 brutto (netto 154,56 zł).

(zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k.47, aneks do umowy o pracę k.48, regulamin wynagradzania pracowników k.49-62, wydruki listy płac k. 70-82)

23 lutego 2017 roku Powód dokonał zgłoszenia szkody powstałej na skutek obrażenia ciała/rozstroju zdrowia. Domagał się wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 30 000 złotych, kosztów leczenia w kwocie 700 złotych i 16 000 złotych tytułem zwrotu utraconych dochodów.

Szkoda została zarejestrowana pod numerem (...).

(zgłoszenie szkody k. 11-13, druk zgłoszenia szkody k. 111-113,

potwierdzenie zgłoszenia szkody k.129)

Decyzją z 7 marca 2017 roku, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, Pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz odszkodowania. Lekarz orzecznik pozwanego, w oparciu o przedstawioną dokumentację medyczną wskazał, że występuje u Powoda proces choroby stawu kolanowego, a nie świeże urazowe następstwa wypadku. Wskazał na niemożność wystąpienia u Powoda urazu typu deski rozdzielczej jako urazu następującego na skutek bezpośredniego uderzenia kolanem. U kierowcy zapiętego w pasy bezpieczeństwa może nastąpić wyłącznie przy bardzo dużym uszkodzeniu przedniej części samochodu, podczas gdy na skutek wypadku z marca 2015 roku uszkodzenia pojazdu były niewielkie. Nie stwierdził wystąpienia obrażeń stawu kolanowego pod postacią obrażeń skóry, krwiałków podskórnych i uszkodzeń kostnych, które mogłyby spowodować wewnętrzne uszkodzenia wewnątrzstawowe.

(pismo z 7.03.2017 r. k. 14, decyzja wraz z opinią lekarza (...) k.130-136)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony – reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników - w toku postępowania. Sąd swoje ustalenia faktyczne oparł również na dowodzie z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony powodowej, a nadto na opiniach biegłych: z zakresu ortopedii, rekonstrukcji wypadków oraz medycyny sądowej. W przekonaniu Sądu biegli w sposób wyczerpujący, rzeczowy i logiczny odnieśli się do wszystkich pytań stanowiących podstawę do dopuszczenia tych dowodów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 743 t.j.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Zdarzeniem wyrządzającym szkodę, której naprawienia dochodził Powód, była kolizja drogowa z 27 marca 2015 roku. Doszło wówczas do zderzenia mechanicznych środków komunikacji - uderzenia w samochód Powoda marki S. (...) przez samochód marki F. (...). Nie było sporu pomiędzy stronami co do tego, że doszło do zdarzenia z 27 marca 2015

roku o przebiegu opisywanym przez Powoda, a sprawcą zdarzenia była kierująca samochodem marki F. (...), której ochrony w zakresie odpowiedzialności cywilnej udzielał (...) S.A. i z tego tytułu wynika odpowiedzialność Pozwanego w stosunku do Powoda.

Pozwany kwestionował roszczenie Powoda co do zasady, wskazując iż w trakcie kolizji nie mogło dojść do wygenerowania sił bezwładnościowych zdolnych do istotnego przemieszczenia poszkodowanego jako kierującego pojazdem, zapiętego w pasy bezpieczeństwa. W konsekwencji nie mogło dojść do uszkodzenia ciała poszkodowanego. Wskazał, że samo uczestnictwo w zdarzeniu nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania, że należne jest zadośćuczynienie, jeżeli nie wystąpił rozstrój zdrowia. Tym samym Pozwany zakwestionował przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej, którą jest związek przyczynowy pomiędzy kolizją z 27 marca 2015 roku, a wskazywanymi przez Powoda konsekwencjami dla jego zdrowia.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany za szkodę ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z normalnym (adekwatnym) związkiem przyczynowym w rozumieniu powołanego przepisu mamy do czynienia, gdy przyczyna była koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, czyli bez tej przyczyny skutek by nie wystąpił (warunek sine qua non). Ponadto, takie powiązanie pomiędzy przyczyną a skutkiem musi być typowym, oczekiwanym, „normalnym” w zwykłej kolejności rzeczy. Nie może być rezultatem jakiegoś wyjątkowego zbiegu okoliczności. Ocena, czy skutek jest normalny, powinna być oparta na całokształcie okoliczności sprawy oraz wynikać z zasad doświadczenia życiowego, a także zasad wiedzy naukowej, specjalnej. Wiedza specjalistyczna jest szczególnie istotna w sprawach, w których normalność skutku w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. nie jest dla laika ewidentna (tak między innymi Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 2 czerwca 1956 roku, 3 CR 515/56, OSN 1957 rok, nr 1 poz.24).

Z uznanych za wiarygodne i miarodajne dla przedmiotowego postępowania opinii biegłego ds. rekonstrukcji oraz biegłego z zakresu medycyny sądowej wynika, iż wbrew twierdzeniom Pozwanego, podczas kolizji z 27 marca 2015 roku mogło dojść do urazu prawego stawu kolanowego u Powoda.

Biegły z zakresu medycyny sądowej zauważył, iż biorąc pod uwagę przebieg wypadku, wymiary samochodu i zakres uszkodzeń pojazdu możliwe było takie przemieszczenie kończyn dolnych, że uderzyły one kolanami w deskę rozdzielczą mimo zapięcia przez Powoda pasów bezpieczeństwa. Taka możliwość wystąpiła w drugiej fazie wypadku, kiedy to z jednej strony doszło do odbicia się ciała od oparcia fotela, a z drugiej wskutek uderzenia o poprzedzający pojazd generowane były siły bezwładności przesuwające ciało kierowcy do przodu. Nie jest możliwe ustalenie siły uderzenia przez Powoda kolanami w deskę rozdzielczą. Tym samym zarzut Pozwanego, że w trakcie kolizji nie mogło dojść do uszkodzenia ciała poszkodowanego, okazał się nietrafny. Wobec przesądzenia zasady odpowiedzialności do rozważania pozostała wysokość należnych powodowi świadczeń.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W opisanych wyżej przypadkach Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.)

Krzywda w rozumieniu art. 445 k.c. stanowi niemajątkowy skutek wywołany uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, zarówno w postaci cierpień fizycznych, jak i psychicznych. Ustawodawca nie wprowadził jasnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia. Zaznacza jedynie, iż przyznana z tego tytułu suma winna być odpowiednia. Zadośćuczynienie za krzywdę wyrządzoną czynem niedozwolonym jest świadczeniem mającym na celu zrekompensować poszkodowanemu wszystkie jego cierpienia fizyczne i psychiczne, których doznał, jak i te, które wystąpią u niego w przyszłości jako możliwe do przewidzenia konsekwencje doznanego uszczerbku. Użyty w przepisie ogólny zwrot "odpowiednia suma tytułem zadośćuczynienia" zakłada uwzględnianie takich okoliczności jak: wiek poszkodowanego, utrata szans na normalne życie, w tym rozwój zainteresowań i realizację celów życiowych, poczucie bezradności, utrata zdolności do pracy, rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, długotrwałość i uciążliwość leczenia

i rehabilitacji, nasilenie się dolegliwości bólowych, konieczność korzystania z pomocy osób trzecich w codziennym funkcjonowaniu, zakres trwałych uszczerbków w sferze psychicznej i fizycznej poszkodowanego oraz ich wpływ na dotychczasowy jego sposób funkcjonowania. W orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (m.in. wyrok SN z 11 lipca 2000 roku, II CKN 119/98, LEX 50884). Ustawodawca w żadnej mierze nie wprowadza sztywnych kryteriów ustalania jego wysokości, pozostawiając wskazane zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu.

W następstwie wypadku z dnia z 27 marca 2015 roku Powód doznał urazów powierzchniowych kręgosłupa szyjnego i klatki piersiowej oraz urazu prawego stawu kolanowego. Uraz kolana dotyczył uprzednio uszkodzonego - na skutek upadku z drzewa w dzieciństwie - stawu z cechami pourazowej choroby zwyrodnieniowej. Uszkodzenia stawu kolanowego doprowadziły do powstania u Powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 4%. Towarzyszące Powodowi cierpienia fizyczne w okresie 3 tygodni od zdarzenia utrzymywały się na znacznym poziomie. Po tym okresie aż do momentu przeprowadzenia artroskopii utrzymały się wyłącznie przewlekłe dolegliwości związane z wewnętrznymi uszkodzeniami stawu kolanowego. Po przeprowadzeniu zabiegu oraz leczenia uzupełniającego i rehabilitacji dolegliwości zmniejszyły się w ten sposób, iż występują w razie przeciążenia prawej kończyny dolnej. Dolegliwości będą narastać wraz z narastaniem zmian zwyrodnieniowych w stawie kolanowym. Wpływ na ustalenie wysokości należnego Powodowi zadośćuczynienia ma czas trwania leczenia i rehabilitacji, konieczność poddania się zabiegowi operacyjnemu, konieczność ciągłej rehabilitacji i wzmacniania siły mięśnia czworogłowego uda prawej kończyny dolnej. Istotne są utrzymujące się ograniczenia w aktywności fizycznej, okresowe dolegliwości bólowe.

Biorąc pod uwagę łączny uszczerbek na zdrowiu (4%), a nadto długość leczenia i powrotu do zdrowia, żądana kwota 7000 złotych tytułem zadośćuczynienia jawi się jako umiarkowana, podlegająca zasądzeniu w całości.

Inaczej wypada ocena roszczenia o odszkodowanie za szkodę majątkową, polegającą na utracie zarobków przez J. D. w okresie korzystania ze zwolnienia lekarskiego (6.07.2016 r. – 1.04.2017 r.).

Co do zasady, żądanie zwrotu utraconego zarobku ma oparcie w przepisach art. 415 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. Ten ostatni przepis stanowi, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Należy przy tym podkreślić, że przepis art. 444 § 1 zd. 1 k.c. nie wyłącza możliwości dochodzenia przez poszkodowanego utraconych zarobków, mimo, iż stanowi on wyłącznie o „kosztach” wynikłych z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Przepis ten nie wyczerpuje bowiem wszystkich roszczeń o naprawienie szkody wynikającej z następstw czynu niedozwolonego, skoro ustawodawca kreuje w Kodeksie cywilnym zasadę pełnej kompensaty (por. wyrok SN z dnia 14 maja 1997 roku, II UKN 113/97, OSNP 1998, nr 5, poz. 163; K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz, tom I, Warszawa 2002, s. 1019). Odmienna wykładnia byłaby niezasadniona i sprzeczna z ogólnymi zasadami wyrażonymi w przepisach prawa cywilnego.

Do poszkodowanego należy jednak udowodnienie, na ogólnych zasadach, że utrata zarobków stanowi zwykłe następstwo zdarzenia szkodzącego oraz wysokości szkody z tego tytułu.

W niniejszej sprawie Powód określił wysokość roszczenia z tego tytułu na 16 000 złotych, licząc po 1500 złotych przez 8 miesięcy. To obliczenie nie ma odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Powód jest (i był w okresie, którego pozew dotyczy) zatrudniony w oparciu o umowę o pracę. Jego zarobki składały się z kilku elementów: wynagrodzenia zasadniczego, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i premii, ewentualnie wynagrodzenia za czas korzystania z urlopu wypoczynkowego. Wysokość wynagrodzenia nie była stała w każdym miesiącu, lecz uzależniona od ilości przepracowanych godzin, w tym godzin nadliczbowych. Zmienna była również wysokość premii miesięcznej. By ustalić, czy i o ile zmniejszył się dochód Powoda w okresie korzystania ze zwolnienia lekarskiego, konieczne było ustalenie, jaki dochód realnie uzyskał w tym okresie czasu, a jaki mógłby uzyskać pracując bez zakłóceń i nie korzystając ze zwolnienia lekarskiego. Konieczne jest porównanie dochodów Powoda z okresu korzystania ze zwolnienia lekarskiego z analogicznym okresem jego pełnej pracy.

Zatrudnienie na umowę o pracę powoduje objęcie ubezpieczeniem społecznym i uzyskanie prawa do zasiłków z tytułu niezdolności do pracy. Zatem świadczenia z ubezpieczenia społecznego, uzyskane w okresie niezdolności do pracy, muszą być uwzględnione przy obliczaniu utraconego dochodu. Tymczasem Powód nie przedstawił dowodów pozwalających na ustalenie, jakie pobierał świadczenia w całym okresie korzystania ze zwolnienia lekarskiego. Brak danych za grudzień 2016 r. oraz od 1 stycznia do 1 kwietnia 2017 roku. Sąd mógł porównać jego dochody z pierwszej połowy roku 2016 z dochodami uzyskanymi w okresie od lipca do listopada 2016 r. Ich porównanie obrazuje poniższa tabela:

miesiąc	kwota brutto	kwota netto	inne
styczeń 2016	5 127,76 zł	3 317,18 zł	
luty 2016	5 277,46 zł	3 421,74 zł	
marzec 2016	4 927,52 zł	3 114,94 zł	
kwiecień 2016	5 145,46 zł	3 288,68 zł	
Maj 2016	5 742,24 zł	4 511,29 zł	
Czerwiec 2016	9792,68 zł (z nagrodą jubileuszową)	7 021,05 zł	
Lipiec 2016	5458 zł	3 827,60 zł	
Sierpień 2016	4022,82 zł	2 934,28 zł	
Wrzesień 2016	3746,40 zł	2 917,08 zł	
Październik 2016	3871,28 zł	3 013,58 zł	
Listopad 2016	3746,40 zł	2 848,70 zł	
Grudzień 2016			190,10 zł brutto 154,56 zł netto (premia)
Styczeń 2017			

Luty 2017			
Marzec 2017			

Od stycznia do maja 2016 roku Powód otrzymał łącznie wynagrodzenie w kwocie 17 653,83 złotych netto, co oznacza, że jego średnie wynagrodzenie miesięczne z tego okresu wyniosło 3530,76 złotych netto ($17\,653,83/5 = 3530,76$). Sąd pominął wynagrodzenie za czerwiec 2016 roku, bo Powód otrzymał wówczas jeszcze nagrodę jubileuszową. W okresie od lipca do listopada 2016 roku Powód otrzymał łącznie tytułem wynagrodzenia i zasiłku chorobowego kwotę 15 541,24 złotych netto; średnio po 3108,25 złotych netto miesięcznie. Zatem w skali miesiąca jego dochód netto zmniejszył się średnio o 422,50 złotych. W ciągu 8 miesięcy daje to różnicę 3380 złotych ($422,50 \times 8 = 3380$).

Stosownie do treści art. 322 k.p.c., jeżeli w sprawie o naprawienie szkody sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Mając na uwadze treść powyższego przepisu i okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał za zasadne przyznanie na rzecz J. D. kwoty 3380 złotych tytułem odszkodowania w związku z utratą dochodów z wynagrodzenia za pracę.

Niewątpliwie Powód nie udowodnił dokładnie wysokości utraconych zarobków z tytułu wynagrodzenia za pracę, jednak zgromadzone w sprawie dowody niewątpliwie potwierdziły, że nastąpiła utrata dochodu z tego tytułu. Analiza zgromadzonych w sprawie dowodów uzasadnia wnioski, że utrata dochodu była nie niższa niż 3380 złotych. Dalej idące roszczenie Powoda o odszkodowanie Sąd oddalił jako nieudowodnione.

Sąd w pkt. 1 rozstrzygnął również o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego Powodowi zadośćuczynienia i odszkodowania na podstawie art. 817 § 1 k.c. w związku z art. 481 § 1 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe.

W przedmiotowej sprawie Pozwany potwierdził zgłoszenie szkody 23 lutego 2017 roku, więc 30-dniowy termin ustawowy na przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego upłynął 26 marca 2017 roku. Uznać należy, że od dnia następnego pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. stosunkowo rozdzielając je między stronami.

Powód niniejszym postępowaniem dochodził zasądzenia od Pozwanego łącznej kwoty 23 000 zł. Na rzecz Powoda zasądzona została łączna kwota 10 380 zł, wobec czego Powód przegrał sprawę w 55% i w takiej części winien ponieść koszty postępowania w sprawie.

Łączne koszty postępowania w sprawie poniesione przez Powoda wynoszą 5486 zł, na którą to kwotę składają się: 1150 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powoda oraz zaliczki na wynagrodzenia biegłych w łącznej wysokości 702 zł, a także opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł (17×2). Do kosztów postępowania w sprawie poniesionych przez Pozwanego należą: koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu w kwocie 3600 zł, zaliczki na wynagrodzenia biegłych w łącznej kwocie 2500 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje sumę 6117 zł. Łączna wysokość kosztów poniesionych przez strony w toku postępowania wynosi 11 603 zł. Powód powinien ponieść koszty w wysokości 6382 zł ($55\% \times 11\,603$ zł). Wobec faktu, że poniósł koszty w wysokości 5486 zł, zasadnym było zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kwoty 896,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyły się wynagrodzenia biegłych w części niepokrytej z zaliczek, tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa – łącznie 1316,54 zł. Na podstawie art.113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 zd. 1 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od Pozwanego kwotę 592,44 zł (45%), a od Powoda – 724,10 zł (55%).